

"Ir šviesa, ir tiesa mūs žingsnius telydi!"

VARPAS

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

2011

KOVAS

Nr. 3 (197)

JAV prezidento Ronaldo Vilsono Reigano 100-osios gimimo metinės

1911-02-06–2004-06-05

Pirmasis JAV prezidentas, atvėręs lietuviams galimybę
atgauti laisvę ir nepriklausomybę

Kovo šventinės ir atmintinos dienos:

11-oji – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo diena,

4-oji – Lietuvos globėjo šv. Kazimiero diena,

20-oji – Žemės diena, 29-oji – Lietuvos įstojimo į NATO diena

Sveikiname

Kuniga Vaclovą Aliulį
90-mečio proga

Kazį Vidžiūną
85-mečio proga

Kurt Loebert
80-mečio proga

Bronislavą Staliunionytę
75-mečio proga

Paminėtos R. Reagan gimimo metinės

Vasario 7 d. JAV paminėtos 100-osios buvusio prezidento Ronald Reagan gimimo metinės. Ta proga buvo surengta keletas atminimo renginių, be kita ko – prie 2004-aisiais mirusio eksprezidento kapo Pietų Kalifornijoje.

Vis dar labai populiarus R. Reagan palaidotas savo prezidentinės bibliotekos teritorijoje Simi Valley. Čia susirinko buvę jo bendražygiai ir draugai. Buvusio prezidento našlė Nancy Reagan sušuko: „Su gimtadieniu, Roni!“.

R. Reagan garbei buvo iššauta 21 salvių salvė. Buvęs jo štabo vadovas ir buvęs valstybės sekretorius James Baker pabrėžė, kad „jo dėka mes didžiujamės būdami amerikiečiai“.

Buvęs aktorius ir Kalifornijos gubernatorius vadovavo JAV 1981–1989 metais. Jis mirė 2004-ųjų birželio 5-ąją sulaukęs 93 metų. R. Reagan dešimt metų sirgo Alzheimerio liga.

Remiantis apklausomis, kas trečias JAV pilietis laiko R. Reagan istoriškai reikšmingu prezidentu.

Atvėrė galimybes Lietuvos nepriklausomybei

Lietuva yra dėkinga buvusiam JAV prezidentui Ronaldui Reaganui, kurio nepalenkiamas pasipriešinimas „blogio imperijai“ atvėrė galimybę lietuviams atkovoti laisvę ir nepriklausomybę. Tokius Lietuvos užsienio reikalų mi-

nistro Audroniaus Ažubalio žodžius perdavė Lietuvos ambasadorius JAV Žygimantas Pavilionis buvusio JAV prezidento R. Reagan 100-ųjų gimimo metinių minėjime vasario 5–6 dienomis Kalifornijos valstijoje, Simi slėnyje įkurtoje prezidento bibliotekoje muziejuje.

„R. Reagan labai daug prisidėjo prie Šaltojo karo pabaigos ir komunizmo žlugimo. Jis pakeitė XX amžiaus istorijos tėkmę“, – teigia užsienio reikalų ministras.

Pasak Lietuvos ambasadoriaus JAV, dėl R. Reagan vykdytos principingos politiko Sovietų Sąjungos atžvilgiu Lietuvai ir kitoms pavergtoms tautoms atsirado galimybė išsikovoti laisvę, todėl neatsitiktinai buvęs JAV vadovas su buvusi Islandijos užsienio reikalų ministru Jon Baldwin Hannigalsson 1996 metais Vilniaus miesto tarybos buvo paskelbti pirmaisiais sostinės garbės piliečiais.

Dalyvaui 40-ojo JAV prezidento 100-ųjų gimimo metinių minėjime Ž. Pavilionį pakvietė R. Reagan fondas.

Anot Užsienio reikalų ministerijos pranešimo, renginyje dalyvavo R. Reagan žmona Nancy, sūnus Michael, artimiausi politikos bendražygiai, JAV Kongreso ir administracijos nariai, diplomatai, kariškiai, kino, meno ir sporto pasaulio įžymybės.

„Dirva“, 2011-02-15

MONSINJORO ALFONSO SVARINSKO LAIŠKAS

JAV PREZIDENTUI P. BARAKUI OBAMAI

JAV VALDŽIAI

JAV PREZIDENTO RONALDO REIGANO GYVENIMO DRAUGEI P. NENCY REIGAN

Visas pasaulis pasiaukojančiai kovojo su komunizmu dėl savo Laisvės ir Nepriklausomybės su meile prisimena Jungtinių Amerikos Valstijų Prezidento Ronaldo Reigano gimimo 100-sias metines.

Keičiasi gyvenimo istorijos rūbai, tačiau istorijos atmintyje išlieka tik tie pasaulio vadovai, kurie savo gyvenimą paaukojo žmonijos gerovei.

Minimas JAV Prezidentas Ronaldas Reiganas (1911. 02. 06 – 2004. 06. 07) gavo antrąjį vardą – Didysis blogio imperijos Nugaltėtojas. Jis vienintelis gerai suprato komunizmo esmę.

Sovietiniuose konclageriuose buvome priskaičiavę jį kalį daugiau nei 30 tautų. Dauguma jų atstovai buvo išsilavinę ir pripažino (ir rusų pravoslavai), kad tuo metu pasaulyje dirbo ir kovojo dvi neturinčios sau lygių asmenybės: popiežius Jonas Paulius II ir JAV Prezidentas Ronaldas Reiganas. Popiežius Jonas Paulius II daug padėjo savo tėvynei Lenkijai, Lietuvai ir visam pasauliui nugalėti komunizmą. Tikimės, kad jis greit bus paskelbtas Palaimintuoju.

Politiniai kaliniai pripažino keturis pasaulinio masto diplomatus veikėjus: JAV prezidentą Ronaldą Reiganą, Jungtinės Karalystės ministrę pirmininkę M. Tečer, Prancūzijos prezidentą F. Miteraną ir Bavarijos ministrą F.J. Štrausą. Visi kiti Uralo kaliniai buvo tik diplomatai – amatininkai.

Uralo sovietų konclageriuose pastoviai švėsdavome JAV Prezidento R. Reigano ir akademiko A. Sacharovo gimtadienius. Šioje šventėje galėdavo dalyvauti tik tame barake gyvenę kaliniai. Kaliniai buvo nuolat persekiojami. Kalinių persekiojimas lageriuose ypač suaktyvėjo sovietinio lyderio M. Gorbačiovo laikais. Jis buvo banditas kaip ir Stalinas, tik negalėjo elgtis kaip Stalinas, nes sovietai buvo ypač suinteresuoti Vakarų ekonomine pagalba. Tačiau Gorbačiovas suėmė parodyti savo kruviną veidą, malšindamas mitingus Baku, Tbilisiję ir Vilniuje.

Minėdami taip Didžiojo JAV prezidento R. Reigano arba akademiko A. Sacharovo gimtadienį, mes, grupelė kalinių, susirinkę išsivirdavome po pusę aliuminio puslitrinio puodelio prastos gruzinų arbatos. Vienas iš dalyvių pasakydavo trumpą audringą žodį jubiliečio garbei ir pasiryždavome jį pavyzdžiu tęsti savo šventą kovą už Laisvę.

M. Gorbačiovo laikais lageryje televiziją leisdavo žiūrėti tik dvi valandas. Valdymo pultas buvo lagerio sargybos būstinėje. Tas valdiškas televizijas mažai

Monsnajoras Alfonsas Svarinskas

kas žiūrėjo. Vieną kartą buvo pranešta, kad per televiziją bus rodomos M. Gorbačiovo ir R. Reigano kalbos. M. Gorbačiovas pasakė, jog karo atveju Tarybų Sąjunga raketomis, tarsi dešromis, užmėtys pasaulį. Tuo metu Tarybų Sąjungoje dešros turėjo daugiau reikšmės, negu komunistinės idėjos. Apie dešras raketą kalbėti jau buvo pradėjęs N. Chruščiovas. Po kalbos plojo tiksliai KGB agentai, o mes ta proga galėjome kai kuriuos agentus „išryškinti“. JAV prezidentas Reiganas nė vienu žodžiu neužsiminė apie karą, kalbėjo tik apie šv. Kalėdų papročius JAV. Didžiojo pasaulio politiko R. Reigano kalba visus nustebino ir dauguma nuoširdžiai plojo, nors KGB agentai stebėjo kalinių nuotaikas.

Tokių televizijos laidų daugiau neberodė.

Grįžęs iš Reikjaviko, M. Gorbačiovas darė pranešimą apie įvykusį susitikimą su R. Reiganu. M. Gorbačiovas kalbėjo beveik verkdamas. Mes visi kaliniai, supratome, kad M. Gorbačiovas derybose su JAV Prezidentu žiauriai pralaimėjo.

1987 m. atvažiavęs į Maskvą, R. Reiganas parodė ypatingą asmeninės drąsos pavyzdį – į JAV ambasadą sukvietė daugelio sovietų pavergtų tautų atstovus-disidentus, tarp jų – ir kelis lietuvius. Tai turėtų būti pirmas ir paskutinis diplomatijos istorijoje atvejis, kai atvažiavęs į Maskvą užsienio svečias Prezidentas susitiko su prieš bolševikus kovojančios aktyvios opozicijos atstovais.

Bolševikų konclageriuose praleidau 22 savo gyvenimo metus. Mane teisė penkis kartus ir ruošė

šeštam teismui, kad iš lagerio niekada neišečiau. Stalino laikais, baigus savo bausmę, iškviestavo į sargybos būstinę ir KGB atstovai pranešdavo naujai skirtą bausmę. Po Stalino mirties šis paprotys buvo išnykęs, tačiau Vakarų vadinamas „Didysis Gorbačiovas“ norėjo šią nežmoniškai žiaurią teisinę praktiką atgaivinti. Mane tuo metu baudžiamieji organai pripažino teisiškasi ypatingai pavojingu recidyvistu. Į mano pastabas, kad politiniai kaliniai negali būti recidyvistai, jie nekrepė jokio dėmesio. Pagal šį nusi-teikimą man sudarė ypač sunkias gyvenimo sąlygas specialiame kalėjime.

Mane iš M.Gorbačiovo nagų išplėšė Prezidentas R.Reiganas. Buvau sovietų valdžios ištremtas iš Tarybų Sąjungos ir per Lietuvą patekau į Vakarus. Man dar buvo likę sėdėti kalėjime trys su puse metų.

1989 m., jau būdamas ištremtas iš Sovietų Sąjungos, aplankiau buvusį JAV Prezidentą R.Reiganą Los Angeles miesto viešbutyje ir padėkojau už išgelbėjimą. Mane gynė Oregono miesto 48-oji Tarptautinė amnestijos grupė ir ji prašė Prezidentą R.Reiganą, prieš jam išvykstant į Maskvą, kad mane išvaduo-tų. Prezidentas R.Reiganas šį prašymą įvykdė.

R.Reigano kabinete be jo paties dar dalyvavo pa-gyvenęs valstybės tarnautojas, kuris pokalbyje neda-lyvavo, ir jauna mergaitė – sekretorė, kuri, pasirodė, esanti ketvirtos kartos lietuvaitė. Mane lydėjo JAV lietuvių veikėja p. Angelė Nelsienė su vyru. Ši ponია jaunai mergaitei padovanojo didelę lietuvišką lėlę. Mergaitė tur būt džiaugėsi šia lėle ne mažiau, kaip kad aš išsprūdęs iš bolševikų lagerio. Per pusę va-landos trukusį vizitą R.Reiganui papasakojau daug dalykų, vertų dėmesio. Papasakojau, kad tais metais Uralo politiniai kaliniai ruošėsi parašyti raštą, su-rinkti parašus ir pasiskelbti, kad Uralo politinių ka-linių lageriai yra 51-ji JAV valstija ir prašo Kongresą apginti jų reikalavimą. Deja, tas sumanymas baigėsi tragiškai. KGB agentai, sužinoję kalinių sumanymą, kai kuriuos skaudžiai nubaudė.

Dar vienas mano pasakojimas labai pradžiugino

Prezidentą. Sakiau, kad už tai, jog prezidentas R.Rei-ganas iškėlė bolševikų kalinių ir pavergtų tautų klausimą iki aukščiausio JAV politikos lygio, Mask-voje Prezidentui R.Reiganui bus pastatytas pamin-klas. Tikslios paminklo vietos nurodyti negaliu, bet maskviečiai kalba, kad ten, kur dabar yra Kremlius ateityje bus didelis ežeras, jame plaukios gulbės, o ant kranto stovės paminklas Didžiajam blogio imper-rijos Nugalėtojiui Ronaldui Reiganui.

Gavau dovanų – knygų ir albumų. Šis apsilanky-mas pas Prezidentą R.Reiganą liko atmintyje visam gyvenimui.

Vėliau turėjau progos aplankyti didžiulį muziejų, kuris įkurtas Prezidento R.Reigano garbei. Šį mu-ziejų aplankiau keletą kartų. Paskutinį kartą – 2010 m. kovo mėn. pradžioje. Tame muziejuje yra patal-pinta mano, lagerio kalinio uniforma ir atitinkamos nuotraukos. Kartą mielas muziejaus direktorius p. R.Duke Blackwood parodė balną, kuri Prezidentui R.Reiganui padovanojo M.Gorbačiovas. Tada man kilo viena juokinga mintis ir pasakiau, kad balnas yra vogtas ir todėl netinka jį laikyti šiame garbingame muziejuje. „Iš kur Jūs žinot?“ – klausia. Atsakiau, kad apie tai rašė mūsų spauda, o pasaulio masinės informacijos priemonės šį faktą nutylėjo, nes M.Gor-bačiovas buvo vienas iš didžiųjų valstybių vadovų. Tada jie pakėlė balno atlošą. o po juo didelėmis rai-dėmis buvo parašyta MEXICO. Visi labai juokėsi. Pareiškiau direktoriui, kad aš galiu būti rusų reikalų specialistas ir sakiau, kas šiame muziejuje yra rusiš-ko, yra vogta, išskyrus „Ruskąją vorkdą“.

Ačiū Dievui ir Prezidentui Ronaldui Reiganui už šį istorinį ir nepakartojamą prisiminimą.

Nuoširdžiai sveikinu JAV Prezidentą, visą Jungti-nių Amerikos Valstijų valdžią, garbingo Prezidento Ronaldo Reigano žmoną Nancy Reagan, minint Ro-naldo Reigano šimtąsias gimimo metines.

Meldžiu Jums Dievo palaimos ir globos.

Su pagarba – Monsinjoras Alfonsas Svarinskas
Vilnius, 2011 02 06

Žodis ir Laisvė

Brolis Paulius
(*Dainius Vaineikis*) OFM

Žiemos pabaiga, pavasario pra-džia mums - lietuviams neišven-giamai siejasi su Laisvės atgavimu. Su galimybe, kartu iš gamtoje, iš-silaisvinti iš ledo, šalčio nelaisvės, visu veržlumu stiebtis iš po žemių į viršų, į Saule, į Laisvę, į Gyvenimą, į Laime!

Kaip tai pažįstama ir tuo pačiu niekada iki galo

neįsisavinama?!

Labai protingas žmogus dažniausiai klausia „ko-dėl“, bet, gavęs atsakymą, ir pasilieka nieko nekeis-damas. Išmintingas žmogus atradęs visko priežastį – Dievą, Jam nusilenkia, paklūsta ir leidžiasi veda-mas Keliu, Tiesa, Gyvenimu į Laime.

„Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane“ sako Jėzus (Jn 14,6). Kitoje vietoje: „Jūs pažinsite Tiesą ir Tiesa jus padarys laisvus“ (Jn 8,32).

Kiekvienam duota suprasti tiesą atsižvelgiant į tai, kas jo viduje ir kas jam rūpi. Todėl žmogus supranta tik tai, ką myli. Pilnai suprasti šiame pasaulyje įgalus yra tik tas, kuris myli.

Mylintis žmogus – išmintingas žmogus!

Pavyzdžiui, velnias yra be galo gudrus, protingas, bet visiškai neišmintingas, neįgalus suprasti, nes atsisako mylėti. Jis niekaip nesuvokia, „kaip Dievas, būdamas toks teisingas, gali būti ir toks gailestingas?“

Šiame tikrovės ir iliuzijų sumaišties pasaulyje normaliam žmogui nėra lengva atskirti tiesą nuo apgaulės, laisvę nuo „laisvės“, tikrą pinigą nuo „pinigo“. Tam reikalingi kriterijai, reikalingi originalai, reikalinga turėti tą tikrą pinigą, kad galėtum palyginti. Čia mums į pagalbą ateina ŽODIS (Jėzus Kristus) ir Biblija (užrašytas Dievo žodis), kurių dėka tvirtai stoviu tiesoje ir laisvėje.

Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę...

Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno Malonės ir Tiesos.“ (Jn 1,1 – 3; 14).

Laisvas Dievas viską kuria žodžiu, išlaisvindamas Savo mintį ir paversdamas ją būtimi.

Dievas tarė: Tebūna šviesa!“ Ir šviesa pasirodė (Jn 1,3).

Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“... Dievas apžvelgė visą ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera (Pr 1,26; 31).

Tai kas iš pradžių priklausė tik Dievui, šiandien yra žmogaus palikimas - mano palikimas!

Mūsų taip trokšta, siekta Laisvė gimė tada, kai buvo ištartas ŽODIS!

Pats žodis „laisvė“, ištarta sąvoka nieko nekeičia,

bet suprasta laisvė ir ištarta „laisvė man“ keičia reiką iš esmės.

Dievas padovanoja žmogui galimybę ištarti žodį ir būti laisvu. Laisvu, kaip Dievas, tuo pačiu prisimant ir atsakomybę: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją...“ (Pr 1,28); *kad įdirbtų Edeno sodą ir juo rūpintųsi..., uždraudžiant valgyti nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio vaisių.* (Pr 2,15 – 16)

Pirmųjų žmonių laisvė, sėkmė ir laimė priklausė nuo Tėvui ištarto TAIP arba NE.

Lietuvos laisvės ateitis priklausys ne nuo mūsų ginklų demonstravimo, kovos šūksnių ar gražių žodžių Tėvynei, bet nuo vieningo ištarto žodžio: DIEVUI – TAIP!

Laisvė be atsakomybės ir klusnumo Dievui taps mums pražūtinga, kaip kad Dedalo sūnui Ikarui padaryti iš vaško ir plunksnų sparnai. Jais Ikaras su tėvu pabėgo iš karaliaus Mino nelaisvės, tačiau sūnus pakilo per aukštai, per daug arti saulės. Vaškas ištirpo ir jis nukrito žemėn.

Tais pačiais sparnais galima pakilti į gyvenimą arba patekti į mirtį.

Kaip gerai bemanytume apie save ir pasitikėtume savo sugebėjimais, išsilavinimu ar patirtimi bei sėkme priklauso ne nuo to, bet nuo paklusimo Dievo Žodžiui.

Visus sveikinu su dar vienu padovanotu Lietuvos Nepriklausomybės pavasariu!

Būkite palaiminti!

*Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga sveikina
Brolių Paulių, Sąjungos prašymu gavusį paskyrimą
būti jos kapelionu*

Pasipriešinimas okupantui – tautos valios raiška

Edmundas Simanaitis

Didžiausias XX amžiaus nusikaltimas

Kertinis įvykis Europos ir viso pasaulio XX amžiaus juodojoje istorijoje - Stalino-Hitlerio 1939m. rugpjūčio 23d. slaptasis suokaltis Kremliuje – buvo, yra ir amžiams liks kaip įspėjimas demokratijos pasauliui. Ten buvo suplanuota Antrojo Pasaulinio karo pradžia, užpuolant Lenkiją ir pasidalinant Rytų Europos nepriklausomų valstybių teritorijas. Tų pačių metų rugsėjį Vermachtas ir Raudonoji armija sutartinai – viena pirmiau, kita pora savaitių vėliau – įsiveržė į Lenkiją, užkariavo ją ir pasidalijo jos žemes, skrupulingai laikydamiesi suokaltbio.

Baltijos šalys – Latvija, Estija ir Suomija – turėjo atitekti Sovietams, o Lietuva buvo priskirta Vokietijos Reichui, bet, neilgai trukus, buvo išmainyta už

dalį Lenkijos valdytų žemių ir buvo perleista sovietams. Sovietai, žinodami, kad neužilgo visa Lietuva bus jų, vaidindami kilniaširdiškumą perleido Lietuvai trumpam ir laikinam paturėjimui Vilnių bei trečdalį anksčiau lenkų užgrobtų Lietuvos etninių žemių.

Teisiškai neužfiksuotas agresijos aktas

Tačiau suomiai pasipriešino agresoriui ir vieninteliai iš pasmerktųjų tautų ginklų apgynė savo laisvę. Raudonoji armija 1940 m. birželį sinchroniškai okupavo Lietuvą, Latviją ir Estiją. Nebuvo mėginta nors simboliškai ginklų pasipriešinti agresoriui ir demokratijos pasaulio akivaizdoje tarptautinės teisės kalba nefiksavo sovietų vykdomos agresijos fakto.

Tai buvo apmaudi politinė klaida, kuria kai ku-

rios artimojo užsienio politinės jėgos, dažniausiai, buvusio agresoriaus teisių perėmėjai, noriai naudojami iki šiol. Okupacijos faktas pateikiamas kaip „darbo liaudies išlaisvinimas iš buržuazijos ir kapitalistų jungo“ ir skleidžiami pramanai apie Baltijos šalyse tariamai vykusias liaudies masių demonstracijas, reikalavusias prisijungimo prie Sovietų Sąjungos.

Gintaro šalyje brandi pilietinė visuomenė

Per dvidešimt dvejus nepriklausomo gyvenimo demokratijos sąlygomis metus nepriklausomoje Lietuvoje susiformavo brandi pilietinė visuomenė. Lietuvos ekonomika lygiavosi į Danijos pasiekimus. Nacionalinei kultūrai ir švietimui buvo skiriamas sustiprintas dėmesys. Žurnalistas Bronys Raila taip apibūdino tuometinę Lietuvą: „Gintaro šalies stebuklas“! Pirmosios Lietuvos Respublikos metais susiformavusi pilietinė visuomenė rėmėsi demokratijos principais ir krikščioniškąja morale.

Dar ir šiandien pasigirsta balsų, kritikuojančių vadinamąjį autoritarinį prezidento A. Smetonos režimą. Nieko stebėtino, nes demokratinėse valstybėse visi politiniai režimai už ką nors daugiau ar mažiau kritikuojami. Beje, kitaip ir būti negali. Neretai tokie kritikai nutyli, kad tuometinio Latvijos prezidento K. Imanio, Estijos prezidento K. Pets ir A. Smetonos valdymo stiliai buvo labai panašūs. O Stalino ir Hitlerio režimų „demokratiškumą“ galima vertinti nebent tik feljetono kalba.

Nepriklausomybę atkūrusi 1918-aisiais Lietuva ir nepriklausomybę paskelbusios Suomija, Latvija, Estija kūrė ir stiprino demokratijos principais remiamą santvarką itin atgrasių totalitarinių Stalino ir Hitlerio režimų kaimynystėje. Abu diktatoriai ignoravo elementarias žmogaus teises ir, vykdydami imperinę politiką, masinio genocido akcijas naudojo kaip valdymo įrankius.

Pilietinė savimonė buvo išsaugota

Pirmosios Lietuvos Respublikos gyvavimo metais sukaupto pilietinio įdirbio užteko ilgam. Pusę amžiaus trukusi okupacija šio pilietinio kapitalo nesunaikino, o atvirkščiai – jį suaktualino taip, kad jo pakako Lietuvos Respublikos nepriklausomybei atkurti 1990-tais. Pirmosios Respublikos patyrimo ekonomikos, kultūros, švietimo, pilietinės visuomenės ugdymo srityse neištrynė nei bolševikų, nei nacių okupacijos, nei okupantų brukamos utopinės komunizmo ar nacionalsocializmo pseudoideologijos.

Kai Maskva 1940-aisiais paskelbė Lietuvai ultimatumą, Respublikos vadovai nesiryžo net simboliškai pasipriešinti. Laimėti prieš neribotos karinės galios agresorių nebuvo jokios galimybės, tačiau pilietinės savivokos faktą buvo būtina parodyti visai Europai.

Pasekti suomių pavyzdžiu pritrūko įžvalgos ir ryžto. Nespėjusi pasitraukti į Vakarus karininkija ir žymi dalis šviesuomenės buvo išžudyta arba išvežta į Gulag'ą. Bolševikų vykdyti masiniai taikių gyventojų trėmimai į Sibirą ir žudynės atskleidė tikruosius okupanto siekius, kėlė gyventojams baimę ir siaubą. Tačiau Valstybės griovimo ir genocido politikos faktai skaudžiai žeidė Tėvynės patriotų savigarbą ir įsakmiai ragino priešintis okupantui. Visuomenėje sklindė gandai apie artėjančią nacių ir sovietų totalitarinių režimų tarpusavio karą.

Birželio sukilėliai išlaisvino Kauną

Pasipriešinimas okupantui tapo natūralia neišvengiama ir neatidėliotina būtinybe. Laisvė ir Nepriklausomybė tapo išskirtinės svarbos vertybėmis. Ėmė kurtis pasipriešinimo organizacijos. Lietuvos aktyvistų frontas (LAF), įsteigtas 1940 m. lapkričio 17d., nuosekliai ruošėsi sukilimui. Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga (LLKS) buvo įkurta 1940 m. gruodžio 26 d. Neliko nuošalyje ir Amerikos lietuvių išeivija, 1941m. gegužės 15d. įsteigusi ALT Tarybą.

Sukilimas išižiebė tuojau pat, prasidėjus buvusių suokalbinkų – Vokietijos Reicho ir SSRS tarpusavio karui 1941m. birželio 22d. LAF sukilėliai išlaisvino iš bolševikų Kauną, prie kurio dar tik artėjo Vokietijos Reicho Vermachto daliniai. Iš visų sovietų pavergtųjų tautų lietuviai sukilo vieninteliai. Tai buvo natūralus, neišvengiamas sovietinio okupanto išprovokuotas lietuvių tautos atsakas į bolševikų vykdomą genocido politiką.

Bendrojo demokratinio pasipriešinimo sąjūdis (BDPS) įsisteigė 1946m. birželį. Tą patį birželį susiformavo Vyriausiasis Lietuvos atstatymo komitetas (VLAK) ir Bendrojo demokratinio pasipriešinimo sąjūdis (BDPS).

LLKS vadovavo politinei ir karinei kovai

Pasikeitus okupantams, paaiškėjo, kad nacių režimas, kaip ir sovietų net tarpusavio karo sąlygomis akylai laikosi aukščiau minėto Stalino-Hitlerio slaptojo suokalbčio susitarimų. Berlynas, kaip ir Maskva, lietuviams neleido atkurti Nepriklausomybės, bet ir Ostlando (*Rytų krašto, vok.*) statusas jokių požiūrių jiems nebuvo priimtinas.

Keičiantis okupantams, Lietuvoje steigėsi ir kūrėsi ir kitos pasipriešinimo organizacijos, palikusios savo atspaudą Laisvės kovų istorijoje. Tai Lietuvos laisvės armija (LLA), įsisteigusi 1941 m. gruodžio 13 d., Lietuvos laisvės gynėjų sąjunga (LLGS), susikūrusi 1942m.

Ryškus buvo Vyriausiojo Lietuvos išlaisvinimo komiteto (VLIK) vaidmuo. Komitetas įsisteigė 1943 m. pabaigoje. Organizaciniu požiūriu labai ryškiai

veikė Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdis (LLKS), įkurtas 1946 m. vasario 10 d. Jis vienijo visos šalies laisvės kovotojus. LLKS veikla buvo orientuota į tolimą ateitį. Apie tai liudija netoli Radviliškio esančiame Minaičių kaime 1949m. Vasario 16d. vykusiame partizanų vadų suvažiavime priimtoji Deklaracija. Šis dokumentas bylojo, kad „visų ginkluoto ir neginkluoto pasipriešinimo struktūrų tikslas buvo Lietuvos išlaisvinimas, pasikliaujant Atlanto chartijos nuostatomis ir demokratinio pasaulio pripažįstama suverenia teise, ginklu kariaujant prieš vieną Antrojo pasaulinio karo agresorių.“

Kovotojai liko vienu vieni

Partizanų vadovybė tuomet jau aiškiai suvokė, kad Vakarų šalių politikos lyderiai nusigręžė nuo Atlanto chartijos nuostatų ir okupuotų kraštų gyventojų lūkesčius bei viltis paliko savieigai, netiesiogiai teigdami, kad pavergtųjų tautų likimas yra jų pačių reikalas. Ši tragiškai dramatiška situacija išryškino paradoksus: Lietuvos Laisvės kovotojai palikti vienu vieni ir, neturėdami jokios vilties savo jėgomis iško-

voti laisvę, atkurti šalies Nepriklausomybę, nekapiuliavo, o parodė stebėtiną dvasios tvirtumą, viltį ir tikėjimą, kad ateis metas, kai tiesa nugalės apgaulę, kai teroras jau nebus didžiųjų valstybių pagrindinis politikos įrankis, kai mažųjų tautų teisė gyventi laisvėje nebus pažeidinėjama, kai paprastų piliečių teisės nebus trypiamos, o Laisvės kovotojai nebus niekinami ir žeminami.

Lietuvos prezidentas nužudytas Maskvoje

Septyni svarbaus Lietuvos valstybės teisės akto – 1949m. vasario 16-osios Deklaracijos – signatarai žuvo kovose, o LLKS Tarybos Prezidiumo pirmininkas, partizanų generolas ir ketvirtasis Lietuvos Respublikos prezidentas Jonas Žemaitis, po išdavystės buvo sušaudytas Maskvos KGB kalėjimo rūsyje. LR Seimas 2009m. kovo 12d. priėmė deklaraciją, patvirtinančią istorinį faktą, kad „nuo 1949m. vasario 16 d. iki mirties 1954m. lapkričio 26d. Jonas Žemaitis buvo kovojančios prieš okupaciją Lietuvos valstybės vadovas, faktiškai vykdęs Respublikos Prezidento pareigas“.

Kas svarbiausia

Dr. A. Bikulčius

Žiniasklaidoje ir ne vien joje dejavimų ir kaltinimų dėl anarchijos mūsų valstybėje (ir ypač jos valdyme) – jau daug metų tik daugėja. Nektartosi jų, kad nebūčiau banaliu ir neįdomiu.

Labiausiai stinga svarbiausio – veiksmų programos. Jos neturi nei Lietuvos prezidentai, nei Lietuvos seimas, nei daugpartinė vyriausybė. Istorija moko, kad visuomenės progresui užtikrinti reikia tikslo, numatančio kokios tvarkos visuomenėje siekiame ir kokia programa ją užtikrinsime. Partiniai šūkliai programinių nuostatų negali pakeisti. Programinė nuostata visuomenės daugumai turi būti priimtina tiesiog sava ir būti pertvarkos moksliniu pagrindu.

Nieko konstruktyvaus nesiūlo verkšlenantys, pykstantys publikacijų ir teleradijo laidų autoriai. Mano straipsnių, siūlančių išeiti iš susiklosčiusios padėties, žiniasklaida nesidomi, reklama ir magnatų užsakymai jiems pelningesni.

Aptarti valstybės programines nuostatas eiliniame straipsnelyje nederą. Galima paliesti tik viena kitą aspektą.

Napoleonas Bonapartas valstybės teisyno autorius (pastarojo pagrindai galiojo Lietuvoje iki 1940m.) teigė, kad didžiausia nedorybė – nusikaltimas visuomenei, imtis darbo kurio neišmanai. Pasitelkę šią nuostatą galime suprasti: – Ar dori mūsų ministrai kiti aukšti valdininkai? Gal čia didžiųjų mūsų ekonominių ir kitų nesėkmių priežastis, nes jie skiriami partiniu

pagrindu, nepaisant jų kompetencijos? Tokiu pat pagrindu renkami ir savivaldybių deputatai.

Reikia užkirsti kelią neprofesionalams, net pretenduoti į valstybės ir savivaldybių valdymo organus. Valstybę ir savivaldybes privalo valdyti samdomi patyrę specialistai, partijų nustatytu programiniu pagrindu

Lietuvoje nėra tam tikrus visuomenės sluoksnius ar žmonių interesų grupes atstovaujančių partijų. Yra tik savo grupinių interesų siekiančių vieno lyderio šutvės. Todėl reikia joms neleisti dalyvauti rinkimuose.

Valstybės pagrindas yra teisėtvara. Lietuvoje teisėjų-prokurorų-advokatų klanas yra uždara, visuomenės nekontroliuojama struktūra. Teisėjai ir kiti valstybės teisininkai nepaiso konstitucijos, kompromituoja Lietuvos valstybę. Dėl jų kaltės Lietuva netenka autoriteto ES draugijoje kaip nuolat žmogaus teises pažeidinėjanti valstybė. Reikia visuomenės vykdomos teisėjų ir prokuratūros veiksmų kontrolės. Būtina nustatyti įstatymu, personalinę atsakomybę, už jų veiksmais žmonėms ir valstybei padarytą žalą. Dėl teisėjų kaltės nukentėjusiems kasmet Lietuva moka didėjančias baudų sumas. Aktualu pašalinti iš teištvaros sovietinius nomenklatūrinius teisininkus, kaip tai padarė Vokietija, Kosovas, Prancūzija.

Reikia išsklaidyti monopolijas ir oligopolijas, kontroliuoti bei regioninio valstybės garantuoto smulkaus verslo kreditavimą, mokesčių panaudojimą ūkiniams

reikalams ne vien fiskalinėms reikmėms. Laikas diferencijuoti pajamų mokesčio tarifus, visuotinio turto mokesčius. Niekuo nepateisinamas iki šiol pamirštas daugiabučių namų bendrųjų teisinių reguliavimas.

Manau, jog privaloma sukurti ir įgyvendinti teisi-

nių aktų vykdymo ir kontrolės mechanizmą (dabar jo nėra, yra chaosas ir korupcijos siautėjimas). Tai padėtų mokesčių vengimo ir atlyginimo mokėjimo vokeliuose praktikos. Pagaliau reikia solidariai visų politinių jėgų priimtos, perspektyvios valstybinės programos.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos K R E I P I M A S I S

Į PREZIDENTĘ, SEIMO PIRMININKĄ, MINISTRĄ PIRMININKĄ IR LIETUVOS KATALIKŲ
BAŽNYČIOS HIERARCHUS DĖL KOVOJUSIŲJŲ IR ŽUVUSIŲJŲ UŽ TĖVYNĖS LAISVĘ IR
KATALIKŲ TIKĖJIMĄ ĮAMŽINIMO

2011- 01- 24

Lietuvoje nemažai padaryta, kad būtų įamžintas žuvusiųjų už Tėvynės laisvę atminimas. Prie to prisideda visuomeninės patriotinės organizacijos, žuvusiųjų artimieji. Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga Naujųjų Rasų kapinėse atnaujino apnykusius Lietuvos savanorių antkapius, įamžino kenotafuose žuvusius ministrus pirmininkus, dvasininkus, generolus, sukilėlius, partizanų vadus, 1949 m. Vasario 16-osios Deklaracijos signatarus, politinių kalinių sukilimuose žuvusiuosius ir kitus nukankintus sovietiniuose lageriuose visuomenės veikėjus. 2010 metais buvo paminėta tragiška sovietinės okupacijos 70-mečio sukaktis. Minint tą tragišką sukaktį, renginio dalyviai su įžymių nužudytų valstybės veikėjų portretais dalyvavo šv. Mišiose arkikatedroje, žygiavo Gedimino prospektu, Lukiškių aikštėje organizavo prisiminimo valandą. Pirmą kartą 1940m. birželio 15-oji – Lietuvos okupacijos ir genocido diena – buvo paminėta ir Seime.

Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga šių metų sausio 8 d. paminėjo savo veiklos septyniasdešimtmetį. Iškilmingo minėjimo metu buvo pažymėta, kad dar ne viskas padaryta įamžinant žuvusiųjų už Tėvynę atminimą. Prieita vieningos nuomonės, kad tai turi atsispindėti atminimo lentose prie Vyriausybės, ministerijų, kitų valstybines įstaigas ir organizacijas reprezentuojančių pastatų. Itin tai aktualu Vilniuje, Lietuvos sostinėje. Manytume, kad prie LR Vyriausybės pastato turėtų būti įamžinti nužudyti, nukankinti Ministrai pirmininkai Augustinas Voldemaras, Pranas Dovydaitis, Vytautas Petrulis, Vladas Mironas, Antanas Merkys, Ministro pirmininko pavaduotojas Kazys Bizauskas; prie Vidaus reikalų ministerijos – generolas Kazys Skučas; prie teisingumo ministerijos – Antanas Tamošaitis; prie Susisiekimo ministerijos – Jonas Masiliūnas; prie Švietimo ministerijos – Kazimieras Jokantas; prie Krašto apsaugos ministerijos – generolai Julius Čaplikas, Antanas Gustaitis, Jonas Juodišius, Petras Kubiliūnas, Kazys Ladyga, Pranas Liatukas, Jonas Sutkus, galėtų greta jų būti įamžinti

aukšto rango karininkai; prie Užsienio reikalų ministerijos – Valdemaras Čarneckis, arkivyskupas Mečislovas Reinys, prie Saugumo departamento – Augustinas Povilaitis. Manytume, kad turėtų atsirasti vietos atminimo lentoms, nukankintiems prieškario Lietuvos Seimo nariams prie Seimo, Mokslių akademijos nariams (ne tik Juozui Matuliui) ir prie kitų valstybinių įstaigų bei organizacijų.

Dabartiniu metu miestuose, rajonuose atminimų lentose dar dominuoja sovietinių laikų veikėjai, o kai kuriems, vežusiems iš rytų „raudonąją saulę“, stovi net paminklai.

Šiuo metu buvusiuose KGB rūmuose įkurdinti teismai. Pagal, daugiau kaip prieš dešimtmetį išleistą Seimo nutarimą, juose turėjo veikti Lietuvos gyventojų sovietinės okupacijos padarinių genocido ir informacijos centras. Ne kartą kreiptasi į įvairias kompetentingas institucijas, kad teismai būtų išskeldinti, tačiau gaunami abstraktūs atsirašinėjimai, o „geriausia“ atsakė prieš keletą metų Teisingumo ministerija, kad čia ir caro laikais buvo kalėjimas. Mes manome, kad teismams, kur buvo kankinami ir žudomi tūkstančiai Lietuvos patriotų buvusiuose KGB rūmuose ne vieta. Juos galima įkurdinti tuščiuose, kurių apstu Vilniuje, mažai kapitalinio remonto reikalaujančiuose pastatuose arba išskeldinti į naujai pastatytus specialius rūmus.

Vadovaujančių valstybės vadovų, visų Lietuvos piliečių, nors praėjo du dešimtmečiai po Nepriklausomybės atkūrimo, laukia dideli darbai sovietiniam paveldui pašalinti. Ypač tuo susirūpinę likę partizanai, politiniai kaliniai, tremtiniai, patriotinės visuomeninės organizacijos. Darbai pajudėjo, kai Lukiškių aikštės reikalus į savo rankas perėmė Vyriausybė, kanclerio D. Matulionio vadovaujama komisija. Baigėsi Lukiškių aikštės architektūrinis konkursas. Artimiausiu metu Kultūros ministerija skelbs konkursą atsirasiančiam paminklui ar monumentui. Senyvo amžiaus kariai-savanoriai, laisvės kovotojai, tremtiniai tikisi, kad sulauks sostinėje didingo paminklo, kuriame bus įamžintas per visas epochas kovojusiųjų

ir žuvusiųjų už Tėvynės laisvę atminimas, bus įamžintas Nežinomo partizano kapas, degs amžinoji ugnis. Tai turėtų įvykti 2012 metų pabaigoje, vėliausiai 2013 metais. Tikimės, kad iš Šv. Pilypo ir Jokūbo bažnyčios bokštų suskambės varpų muzika, kviečianti prisiminti žuvusiųjų atminimą ir pasidžiaugti iškovota Laisve.

Manytume, kad nukankintiems valstybės veikėjams, paaukojusiems savo gyvybę už Tėvynės laisvę ir katalikų tikėjimą, atminimo lentos turėtų būti pašventintos ant reprezentacinių pastatų, gyvenamųjų namų, bažnyčiose iki 2011m birželio 15 dienos, minint

tragiškas 71-ąsias sovietinės okupacijos metines. Tai turėtų būti padaryta visuose miestuose, rajonuose, miesteliuose, kaimuose ir kitose gyvenvietėse. Tai daktai LLKS dar keliuose kenotafuose Naujųjų Rasų kapinėse įamžins moterų-partizanių, ryšininkų, politinių kalinių, tremtinių (kurių palaikų vieta nežinoma) atminimą. Manome, kad prie to prisidės piliečiai ir savo aukomis.

Pagarbiai

LLKS Valdybos pirmininkas

Jonas Burokas

Laisvės kovotoja talkininkė Žibutė

Alfonsa Zupkaitė-Ulienė gimė 1929 m. Panevėžio apskrities Ramygalos valsčiaus Suodžių kaime. Rezistencinę veiklą pradėjo 1945 m. Dokumentų paketus ji priimdavo iš Vyčio apygardos vado Alfonso Smetonos-Žygaušo, partizanų rajono vado Albino Burbulio ir juos perduodavo kitiems ryšininkams. Partizanams teikė žinias, parūpindavo maisto, vaistų, tvarsliavos. Rezistencinis slapyvardis - Žibutė.

Alfonsa Zupkaitė-Ulienė išsaugojo Lietuvos Partizanų Vyčio apygardos štabo, apygardos vadovybės kelis originalius unikalius dokumentus, kurie skirti asmeniškai jai ir jos rezistencinei veiklai įvertinti. Pavyzdžiui, 1949 m. Partizaninio ryšio tarnybos pažymėjime Žibutė įvardinta kaip partizanų ryšininkė nuo 1945 m. Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio Vyčio apygardos vadas Alfonsas Smetona-Žygaušas 1949 m. Laisvės kovotojai Slapukei Žibutei už milžiniškus nuopelnus pareiškė raštišką padėką ir kaip ypatingai aktyvią Slapukų tarnyboje apdovanojo Pasižymėjimo Ženklu.

LLKS Vyčio apygardos Briedžio rinktinės 4-ojo rajono vado Albino Burbulio sveikinime, skirtame ryšininkei sesei Žibutei, rašoma: „Šventųjų 1950 metų proga siunčiu Tamstai nuoširdžiausius linkėjimus tęsti garbingai tą darbą iki pergalės ir sulaukti auštančio laisvės ryto. Linkiu, kad Jūsų tas didelis tėvynės laisvės ilgesys nenuėitų už nieką, bet atneštų džiuginančių vaisių, kuriais galėtumėte džiaugtis ir didžiuliotis prieš dabartį ir būsimas kartas.“

LLKS Vyčio apygardos vadas Bronius Karbočius-Bitė už drąsą ir pasiaukojimą šešerius metus globojant partizanus bei gerą ryšio pareigų atlikimą laisvės kovotoją talkininkę Žibutę 1952 m. vasario 16 d. apdovanojo Laisvės Kovos Kryžiumi, Pirma Narsumo Juoste.

Šių dokumentų originalus Alfonsa Zupkaitė-Ulie-

nė atidavė saugoti ir eksponuoti Genocido aukų muziejui. Taip pat muziejui padovanojo daugiau kaip 50 Vyčio apygardos Briedžio rinktinės partizanų originalių nuotraukų.

Atkurto partizaninio LLKS Vyčio apygardos vadas Karys savanoris Bronius Juospaitis pažymėjo, kad su Alfonsa Zupkaite jį supažindino būrio vadas Keciorius 1945 m., kad galėtų, jeigu prireiktų, Žibutei talkinant, surasti jo būrio kovotojus. Kelis kartus Broniui Juospaičiui teko pasinaudoti šios ryšininkės parama. Apygardos vadas Bronius Juospaitis Alfonsos Zupkaitės-Ulienės ilgalaikį ir su pasiaukojimu atliktą darbą aukštai įvertino ir rekomendavo suteikti jai Laisvės kovų dalyvio teisinį statusą.

Pažymėtina, kad pati Alfonsa Ulienė nesiekė jokio teisinio statuso. Jos duktė Vida kreipėsi į LGGRT centrą papasakodama, kad mama turi išsaugojusi partizanų nuotraukas, kurias norėtų padovanoti LGGRT centrui. Nuvykęs pas Alfonsą Ulienę, LGGRT centro Memorialinio departamento Atminimo programų skyriaus Gyvosios atminties programos vadovas, vyriausiasis programų specialistas Dalius Žygelis užrašė jos prisiminimus ir paragino kreiptis į Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisiją. Alfonsa Ulienė sutiko tai padaryti tik įkalbėta.

Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijai pasiūlius, 2011 m. sausio 6 d. LGGRT centro įsakymu Alfonsai Zupkaitei-Ulienei pripažintas Laisvės kovų dalyvio teisinis statusas kaip Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio Vyčio apygardos Briedžio rinktinės 4-ojo rajono Vadoklių apylinkės partizanų ryšininkei ir rėmėjai 1945-1952 m.

2011 m. vasario 10 d. per dukrą Vidą Ulytę Lietuvos kariuomenės Vilniaus įgulos Karininkų ramovėje jai iškilmingai įteiktas Laisvės kovų dalyvio teisinio statuso pažymėjimas.

Parengta pagal Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijos medžiagą

Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija

Pretendentų į teisinį statusą prašymų išnagrinėjimo 2010 m. suvestinė

Teisinis statusas	Pasiūlyta pripažinti	Pasiūlyta Nepripažinti	Išduota teisinio statuso pažymėjimų
Kario savanorio teisinis statusas	59	23	60 (išduotas 1 vietoje prarasto)
Laisvės kovų dalyvio teisinis	157	65	158 (išduotas 1 vietoje prarasto)
Nuo okupacijų nukentėjusio asmens teisinis statusas	1132	186	1515 (dalis iš 2009 m., 172 vietoje prarastų)
Iš viso	1348	274	1733

Alfredas Guščius

Mes nepalaidojom Justino

*Mes tądien nepalaidojom Justino –
argi tokiems poetams po žeme – vieta?
Gerklė ir poakiai nuo ašarų sutino –
mes išverkėm – dangus prabilo: „Jam skirta
erdvė didesnė nei du iš dviejų metrų
ir šimtąkart padauginus daugiau“.*

*Tikrai – mes nepalaidojom Justino –
tokie poetai, tokie didūs Metrai
nemiršta ir nenužengia į kapą –
jie tampa mūsų sielų hegzametrais,
pavirsta į amžinybės dvelksmą, kvapą...*

*Tikrai – mes nepalaidojom Justino –
tik atvertėm dar vieną Jo Kelionės lapą.*

2011-02-19

Drauge su visa Lietuva liūdime dėl iškilaus
Lietuvos poeto, dramaturgo, vertėjo,
visuomenės veikėjo

Justino Marcinkevičiaus
mirties ir nuoširdžiai užjaučiame velionio
šeimą ir artimuosius

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga

Dėl LLKS nario
Jono Černiausko
mirties nuoširdžiai užjaučiame jo šeimą
ir artimuosius

LLKS, kovos draugai

Netekome LLKS nario, kario-savanorio,
Vyčio Kryžiaus ordino kavaleriaus

Vinco Grinkaus.
Nuoširdžiai užjaučiame jo šeimą,
artimuosius ir kovos draugus

LLKS, kovos draugai

VARPAS Leistas politkalinių sovietinės koncentracijos stovylose: 1955 m. Vorkutoje ir 1957 m. Intoje, nuo 1975 m. iki 1989 m. – pogrindyje Lietuvoje. Atkurtas 1996 m. vasario mėn. **Leidėjai** Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, SL 22 09, ISSN 1648-0244.

Adresas: Architektų g. 14-60, tel. 244-46-19

Architektų g. 8-4, tel. 244-21-57. LT-04210 Vilnius.

Redaguoja redakcinė kolegija. Bendradarbiams honoraras nemokamas. Straipsnių turinys nebūtinai turi sutapti su redakcijos nuomone, straipsniai ir nuotraukos nekomentuojami ir negražinami.

197-ojo „Varpo“ numerio redaktorius – Algimantas Zolubas
Skaitykite „VARPA“ internete: http://www3.lrs.lt/pls/inter/w5_show?p_r=6381

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (kodas 191913666)

Atsiskaitomoji sąskaita AB Bankas Swedbank, AB;

Sąskaita Nr. LT62 7300 0100 0249 2325

Išleido ir spausdino „Baltijos kopija“. Kareivių g. 13 b, Vilnius.
Tiražas 800 vnt.

Aukos VARPUI

Už aukas „Varpui“ dėkojame:

Europos parlamento narei Radvilei Morkūnaitei, esmingai rėmusiai šio numerio išleidimą, J. Kuzmickienei – 20Lt, L. Bartkienei – 20Lt, A. Červinskiui – 20Lt, J. Kojelienei – 10Lt, V. Masikonui – 10Lt, A. Valeikienei – 20Lt, R. Garbaravičiui – 50Lt, P. Šauliui – 50Lt, I. Mugevičienei – 20Lt, R. Aniuliui – 120 Lt, A. Flikaičiui – 50Lt, M. ir J. Sadūnams – 20Lt, S. Eigirdienei – 20Lt, J. Budrytei – 50Lt, E. Svilienei (Vokietija, pervedimu) – 100Lt, M. Labokaitei (pervedimu) – 40Lt, M. Vėbrienei – 100Lt, M. Šironienei – 20 Lt.

Dėkojame už pervestus 2 proc. nuo pajamų mokesčio.

Iš viso išnagrinėta prašymų	-	1622
Iš jų Kario savanorio teisiniam statusui įgyti	-	82
Laisvės kovų dalyvio teisiniam statusui įgyti	-	222
Nuo okupacijų nukentėjusio asmens teisiniam statusui įgyti	-	1318

2010 m. organizuoti ir įvyko 10 Komisijos posėdžių ir 10 pažymėjimų asmenims, pripažintiems kariais savanoriais ir laisvės kovų dalyviais, įteikimų.

Komisija apsvaustė pretendentų į kario savanorio ir laisvės kovų dalyvio teisinį statusą 304 prašymus ir pretendentų į nuo okupacijų nukentėjusio asmens teisinį statusą 1318 prašymų (iš viso 1622, vid. 162 per posėdį).

Gauti 3008 raštai, dokumentai. Parengti ir išsiųsti 2758 raštai, atsakymai.

Užregistruoti 1394 pretendentų į nuo okupacijų nukentėjusio asmens teisinį statusą prašymai ir 162 naujos pretendentų į kario savanorio ir laisvės kovų dalyvio teisinį statusą bylos (iš viso 1556, vid. 129 per mėn.).

Parengti 6 karių savanorių dokumentai dėl pirmojo laipsnio valstybinės pensijos skyrimo ir 364 laisvės kovų dalyvių dokumentai dėl antrojo laipsnio valstybinės pensijos skyrimo.

Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijos 2010 m. veikla skaičiais

Apsvarstyta prašymų dėl Kario savanorio ir Laisvės kovų dalyvio teisinio statuso pripažinimo	304
Pripažintas statusas:	216
Kario savanorio	59
Laisvės kovų dalyvio	157
Nepripažintas statusas:	88
Kario savanorio	23
Laisvės kovų dalyvio	65

Pastaba. Apsvarstytų prašymų skaičius nesutampa su pripažintų ir nepripažintų statusų skaičiumi, kadangi 5 prašymų svarstymas dėl įvairių priežasčių buvo laikinai atidėtas.

Pripažintas statusas:	1132
Politinio kalinio	6
Prilyginto politiniui kaliniui	2
Tremtinio	336
Prilyginto tremtiniui	359
Represuotojo	3
Nukentėjusio	364
Perkeltojo	13
Buvusio beglobio vaiko	49
Nepripažintas statusas:	186

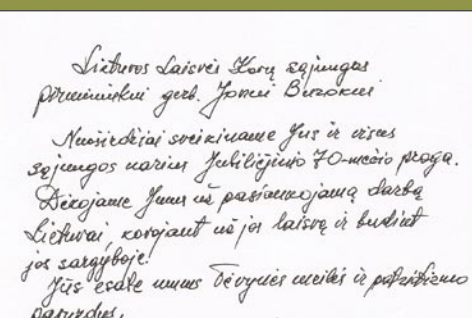
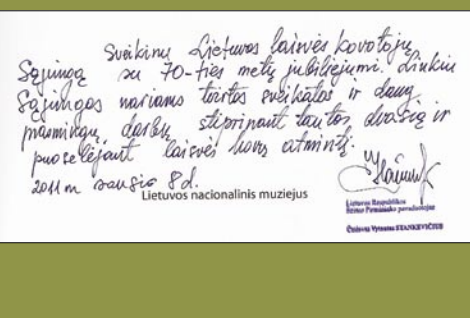
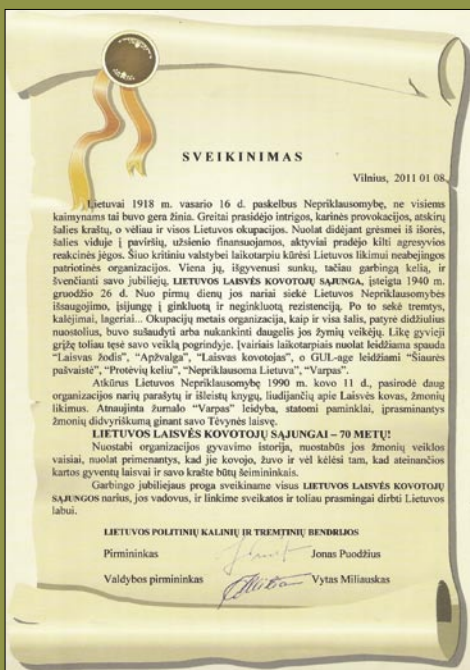
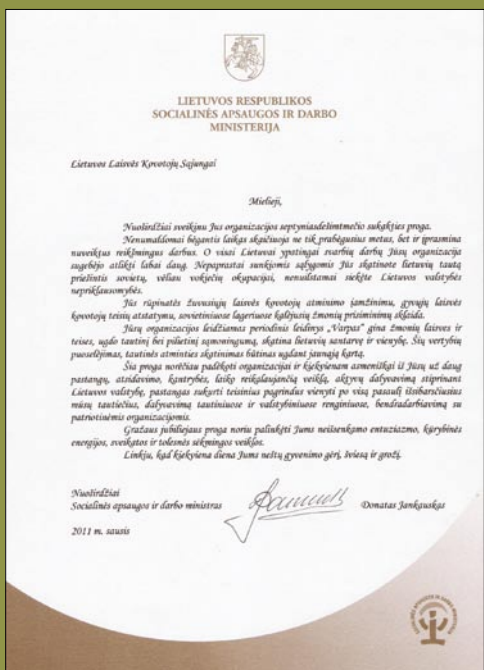
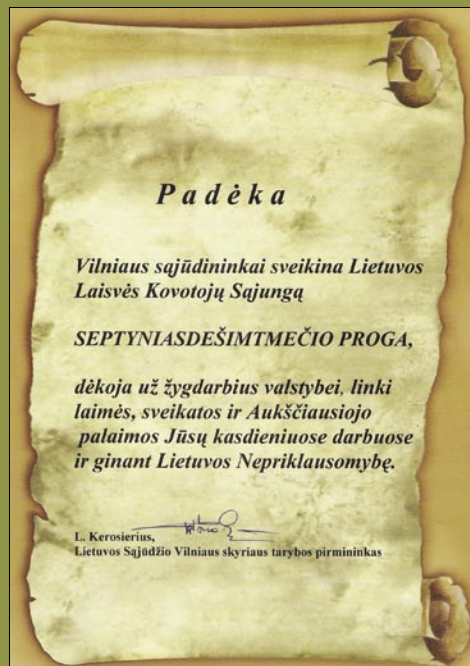
I N F O R M A C I J A

Vadovaudamasi Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijos pirmininko teikimu (po atlikto ištyrimo, atradus nepateiktus duomenis), LGGRT centro generalinė direktorė 2011 m. vasario 10 d. įsakymu Nr. 1V-24 Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro Specialiųjų tyrimų skyriaus Nukentėjusių asmenų dokumentų rengimo grupės vyriausiajai specialistei karjeros valstybės tarnautojai Romutei Naraškevičienei-Makauskaitei panaikino tremtinio teisinį statusą, nes jis jai 2000 m. buvo pripažintas nepagrįstai (nesant teisiniam pagrindui).

Tremtinio teisinio statuso pripažinimo metu Romutė Naraškevičienė-Makauskaitė vadovavo Nukentėjusių asmenų dokumentų rengimo grupei.

Tuo pačiu minėtu LGGRT centro įsakymu Romutei Naraškevičienei-Makauskaitei išduotas nukentėjusio asmens (tremtinio) pažymėjimas Nr. 036079 pripažintas netekusiu galios ir skelbiamas negaliojančiu.

Sveikinimai LLKS 70-mečio proga

Valstybės institucijų bei visuomeninių organizacijų vadovams ir atstovams nuoširdžiai dėkojame už parodytą ypatingą dėmesį Lietuvos laisvės kovotojų sąjungai jos 70-mečio jubilėjaus proga, už aukštą jos veiklos vertinimą, už sveikinimus ir pagarbą, dėkojame meno kolektyvams ir Vilniaus igulos karininkų ramovei už suteiktas palankias sąlygas minėjimo renginiui.

LLKS valdybos pirmininkas Jonas Burokas

